

Primăria Sectorului 1 și Municipiul București
 Primăria Sectorului 1 și Municipiul București
 Primăria Sectorului 1 și Municipiul București
 Primăria Sectorului 1 și Municipiul București

Regio
 Institutul Național de Cercetare și Dezvoltare Regională
 www.inforegio.ro

Primăria Sectorului 1 sprijină și se implică în ample proiecte de promovare turistică a unor dintre „gugurile” sale, încercând astfel să încurajeze apropierea de valorile culturale ale orașului, precum și redescoperirea unei părți importante din istoria fascinată a Bucureștiului. „Orașul Vrajit” este un astfel de exemplu de implicare, pe lângă altele similare, diferite doar prin tematica abordată. Se urmărește astfel îmbunătățirea ofertei turistice și crearea unui nou traseu turistic care să includă obiectivele Muzeului Național al Satului „Dimitrie Gusti”, dar și susținerea promovării acestuia pe plan local și național. Proiectul „Orașul Vrajit” este dezvoltat de Primăria Sectorului 1 și finanțat prin Programul Operațional Regional 2007-2013. Obiectivul proiectului este creșterea gradului de vizibilitate a unuia dintre cele mai importante atriții culturale ale Bucureștiului, Muzeului Național al Satului „Dimitrie Gusti”, situat pe teritoriul Sectorului 1, Muzeul Satului ora deosebită valoare turistică, este declarat monument istoric și face parte din patrimoniul cultural național.

Informații suplimentare la www.orasulvrajit.ro

Sectorul 1

Evoluția interesului a Sectorului 1 surprinde în desfășurarea sa detaliată reprezentativă din istoria orașului București, începând de la primele atestări ale unor forme de organizare administrativă și până în zilele noastre. În primele atestări, din secolele XV-XVI, existau referiri la o autoritate comunală compusă din primar și 12 membri ai sfatului administrativ (aleși dintre bătălii, negustorii sau boierii comunității). Mai târziu, într-un necesar istoric important, a cunoscut trecerea la XVII-lea, Bucureștiul apleca împărțit în cinci „plăși”, cu 21 de mahalale (cartiere) și 6006 case. Sectorul 1, care avea să se numească în perioada interbelică Sectorul de Vercé, a fost mai întâi plasa Mogosoaia.

În anul 1807 orașul avea să fie împărțit în cinci culori (numite „vâșpeți”), menite să înlocuiască plășile. Teritoriul actual al Sectorului 1 era inclus în „Vâșpeana verde”. Aschemarea întregului București, Sectorul 1 a traversat momente istorice importante, a cunoscut trecerea la republică la o primă viață stăruie. Perioada Reglementării Organice și influențele culturale revoluționare de la 1848, apoi epoca modernă, în care Bucureștiul devine capitala Principatelor Unite, toate laolaltă contribuie la crearea și dezvoltarea unei oraș, a cărei strălucire avea să-i confere în perioada interbelică renumele de Mic Paris. În perioada dintre cele două războaie mondiale, Bucureștiul devine un oraș cu patruzeci de (de Galben, de Negru, de Albastru și de Verde - Sectorul 1) și 13 comune suburbane (foste așezări rurale). Mai târziu, în anul 1930, Bucureștiul a fost împărțit în opt raioane, care ulterior au redenumit sectorul în 1968, pentru ca în 1979 structura orașului să se reducă la șase sectoare, aceleși pe care le cunoaștem și în prezent.

Sectorul 1 este zona cu cea mai mare suprafață de spațiu verde pe cap de locuitor din București, iar printre numărătoarele sale zone cu vegetație regăsim unele dintre cele mai cunoscute și mai frumoase parcuri ale orașului: Parcul Kiseleff, Cișmigiu, Herăstrău, Bazilescu, Operi, Regina Maria, Bordei, Tondărești. Sectorul 1 este printre cele mai bine reprezentate și dacă amintim câteva dintre obiectivele sale culturale sau arhitectonice: Ateneul Român, Arcul de Triumf, Palatul Național de Cultură, Palatul Cotroceni, Casa Vărnescu, Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”, Muzeul Național „George Enescu”, Cercul Militar Național, Muzeul Național de Artă al României, Teatrul Național, Calesa Victoriei, Grădina Cișmigiu, Muzeul de Istorie Națională „Grigore Antipa”, Muzeul Târâmliu Român, Ministerul Cămin sau Târnăb Odcoan.

Un ghid complet de informații despre Sectorul 1 găsiți la www.primariasector1.ro/

Scara istorică

Numerosi oameni de știință români au fost preocupati de-a lungul vremii de ideea organizării unui muzeu etnografic cu expoziție în aer liber și ficare dintre aceștia a avut o contribuție însemnată, în plan teoretic și practic, la dezvoltarea muzeografiei etnografice. Alexandru Odobescu – arheolog, istoric de artă și scriitor – având calitatea de comisar al României pentru Expoziția Internațională de la Paris, face printre primele recomandări pentru crearea unui pavilion în cadrul acestei manifestări (prin prezentarea unor gospodării țărănești reprezentative), în scopul reprezentării culturii populare românești. Mai târziu, Timi Maiorescu (ministru al Culturii și Instrucțiunii Publice în 1875) încurajează ideea dezvoltării unei secții de „port național”, în cadrul Muzeului Național de Antichități. Între 1901-1902, cu sprijinul lui Spiru Haret, încep acțiuni de cercetare de teren în diferite regiuni ale țării și campanii de organizare a unor colecții pentru mai multe categorii de obiecte, cu scopul creării „Muzeului de arte naționale” din București. Acest muzeu ia ființă în 1906, cu denumirea de „Muzeu de etnografie și artă națională”, sub conducerea savantului A.I. Trzigran-Samarucă. În 1909, profesorul Samarucă aduce în muzeu casa din Ceatau (județ Gorj), apoi biserică de lemn din Tura (Cluj). În 1922-1923, la Cluj, profesorul Romulus Vuia înființează Muzeul Etnografic al Transilvaniei, cu secție distinctă de expoziție în aer liber.

Decizia de a înființa Muzeul Național Românesc, denumit astăzi Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”, a avut loc în anul 1936, în prezența regelui Carol al II-lea al României și a altor personalități marcante ale vremii din spațiul politic și cultural. Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” se numără printre primele muzee etnografice în aer liber din țara noastră, dar

și din Europa. Fieind în prezent una dintre atracțiile turistice reprezentative ale orașului București, Muzeul Satului îl emulgază prin denumirea sa actuală pe internaționalul său, marele sociolog și folklorist român, Dimitrie Gusti (1880-1955), fondatorul Școlii de Sociologie din București, membru și, ulterior, președinte al Academiei Române, profesor la Universitățile din Iași și București și șeful Catedrei de Sociologie a Universității din București.

În etapa pregătitoare fondării muzeului, vreme de mai bine de un deceniu, alături de alți etnografi, sociologi, geografi, statisticieni și folkloriști, profesorul Dimitrie Gusti s-a dedicat întreaga sa viață cercetărilor sale științifice și activității de cercetare, pe care le-a împletit cu experiențe muzeografice și campanii de studiu muzeografic în diferite zone de pe teritoriul țării noastre. La finalul acestor inițiativă, în satele observate sau în sălile de seminar ale Universității din București erau realizate expoziții cu caracter temporar. Mai târziu, la recomandarea profesorului Dimitrie Gusti și a colaboratorilor săi, printre care H. H. Stahl, Mihai Pop, Traian Hesenți, Anton Golopența, Mirela Vulcănescu, Gh. Focea, au fost organizate două expoziții importante cu interioare țărănești, alcătuite din obiecte aduse din regiunile cercetate, la sediul Fundației Regale „Principele Carol” (1934) și în cadrul Pavilionului Regal din Parcul Carol (1935).

Lucrările de organizare ale vîntului muzeu s-au desfășurat pe malul lacului Herăstrău, pe teritoriul actual al expoziției, într-un interval de timp deosebit de restrîns (aproximativ două luni) și au avut ca rezultat „o operă muzeografică de excepție”, care cuprindea în prezentarea sa case, anexe gospodărești, biserci, instalații tehnice, precum și mobilier, țășari, ceramică, unelte și altele, organizate pe criterii reprezentativității pentru regiunea geografică din care fuseseră aduse.

Construcțiile selectate în timpul cercetărilor au fost demontate, apoi aduse la București și remontate. Odată cu materialele de construcție, în Capitală au sosit și peste o sută de meșteri, cunoscători ai tehnicilor tradiționale de lucru, care aveau misiunea de a reface monumentele în timp record, pe teritoriul de astăzi al muzeului.

Planul de dispunere (care se păstrează în mare parte și astăzi) a fost realizat de către scriitorul, dramaturgul, regional și scenograful Victor Ion Popa, iar resursele financiare necesare au fost asigurate de către Fundația Culturală Regală.

Profesorul Gusti și colaboratorii acestuia au creat conceptul amenajării muzeului în jurul preocupării pentru cunoașterea realității satului, așa cum era trăită de familiile țărănești, având misiunea de a informa și educa publicul. De aceea, în casele expuse erau aduse să locuiească temporar familii de țărani din satele de origine. Locuitorii caselor muzeale veneau la București cu toate cele necesare vieții de zi cu zi, inclusiv animalele și plășile din gospodărie. Din nefericire, rezultatul acestei socialități a fost degradarea treptată a muzeelor, ca urmare a uitării lor istorice, mai ales că în perioada aceea nu erau disponibile tratamentele actuale de conservare și restaurare a patrimoniului muzeal.

Începând cu anul 1940, muzeul traversează o perioadă în care nu și mai poate continua activitatea, până în anul 1948, când la conducerea sa este numit Gheorghe Focea, fost student al lui Dimitrie Gusti și apropiat al acestuia în toate perioadele cercetărilor sale. Profesorul Gheorghe Focea continuă direcția trasată de către internaționalul Muzeului Național al Satului, sprijinind includerea în patrimoniul a unor monumente cu trăsături excepționale de specificitate și autenticitate. Ulterior, au loc ample campanii de cercetare și achiziții care elimină treptat componenta sociologică, conferind expoziției în aer liber profilul etnografic care va ajuga la transformarea muzeului într-o instituție de excepție, atât la nivel național, cât și internațional.

Încă de la înființarea sa, în anul 1936, Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” a avut un puternic impact asupra lumii științifice internaționale. Deepț dovadă, profesorul Gusti și colaboratorii săi au primit în primul an de la inaugurarea muzeului invitația de a participa la Expoziția Internațională de la Paris, cu o serie de obiecte reprezentative pentru cultura populară românească. Începând din anul 2001, Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” a fost inclus în rețeaua muzeelor cuprinse în programul european „Primăria muzeelor”, inițiat de Direcția Muzeelor Franței.

Numerosi oameni de știință români au fost preocupati de-a lungul vremii de ideea organizării unui muzeu etnografic cu expoziție în aer liber și ficare dintre aceștia a avut o contribuție însemnată, în plan teoretic și practic, la dezvoltarea muzeografiei etnografice. Alexandru Odobescu – arheolog, istoric de artă și scriitor – având calitatea de comisar al României pentru Expoziția Internațională de la Paris, face printre primele recomandări pentru crearea unui pavilion în cadrul acestei manifestări (prin prezentarea unor gospodării țărănești reprezentative), în scopul reprezentării culturii populare românești. Mai târziu, Timi Maiorescu (ministru al Culturii și Instrucțiunii Publice în 1875) încurajează ideea dezvoltării unei secții de „port național”, în cadrul Muzeului Național de Antichități. Între 1901-1902, cu sprijinul lui Spiru Haret, încep acțiuni de cercetare de teren în diferite regiuni ale țării și campanii de organizare a unor colecții pentru mai multe categorii de obiecte, cu scopul creării „Muzeului de arte naționale” din București. Acest muzeu ia ființă în 1906, cu denumirea de „Muzeu de etnografie și artă națională”, sub conducerea savantului A.I. Trzigran-Samarucă. În 1909, profesorul Samarucă aduce în muzeu casa din Ceatau (județ Gorj), apoi biserică de lemn din Tura (Cluj). În 1922-1923, la Cluj, profesorul Romulus Vuia înființează Muzeul Etnografic al Transilvaniei, cu secție distinctă de expoziție în aer liber.

Decizia de a înființa Muzeul Național Românesc, denumit astăzi Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”, a avut loc în anul 1936, în prezența regelui Carol al II-lea al României și a altor personalități marcante ale vremii din spațiul politic și cultural. Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” se numără printre primele muzee etnografice în aer liber din țara noastră, dar și din Europa. Fieind în prezent una dintre atracțiile turistice reprezentative ale orașului București, Muzeul Satului îl emulgază prin denumirea sa actuală pe internaționalul său, marele sociolog și folklorist român, Dimitrie Gusti (1880-1955), fondatorul Școlii de Sociologie din București, membru și, ulterior, președinte al Academiei Române, profesor la Universitățile din Iași și București și șeful Catedrei de Sociologie a Universității din București.

În etapa pregătitoare fondării muzeului, vreme de mai bine de un deceniu, alături de alți etnografi, sociologi, geografi, statisticieni și folkloriști, profesorul Dimitrie Gusti s-a dedicat întreaga sa viață cercetărilor sale științifice și activității de cercetare, pe care le-a împletit cu experiențe muzeografice și campanii de studiu muzeografic în diferite zone de pe teritoriul țării noastre. La finalul acestor inițiativă, în satele observate sau în sălile de seminar ale Universității din București erau realizate expoziții cu caracter temporar. Mai târziu, la recomandarea profesorului Dimitrie Gusti și a colaboratorilor săi, printre care H. H. Stahl, Mihai Pop, Traian Hesenți, Anton Golopența, Mirela Vulcănescu, Gh. Focea, au fost organizate două expoziții importante cu interioare țărănești, alcătuite din obiecte aduse din regiunile cercetate, la sediul Fundației Regale „Principele Carol” (1934) și în cadrul Pavilionului Regal din Parcul Carol (1935).

Lucrările de organizare ale vîntului muzeu s-au desfășurat pe malul lacului Herăstrău, pe teritoriul actual al expoziției, într-un interval de timp deosebit de restrîns (aproximativ două luni) și au avut ca rezultat „o operă muzeografică de excepție”, care cuprindea în prezentarea sa case, anexe gospodărești, biserci, instalații tehnice, precum și mobilier, țășari, ceramică, unelte și altele, organizate pe criterii reprezentativității pentru regiunea geografică din care fuseseră aduse.

Construcțiile selectate în timpul cercetărilor au fost demontate, apoi aduse la București și remontate. Odată cu materialele de construcție, în Capitală au sosit și peste o sută de meșteri, cunoscători ai tehnicilor tradiționale de lucru, care aveau misiunea de a reface monumentele în timp record, pe teritoriul de astăzi al muzeului.

Planul de dispunere (care se păstrează în mare parte și astăzi) a fost realizat de către scriitorul, dramaturgul, regional și scenograful Victor Ion Popa, iar resursele financiare necesare au fost asigurate de către Fundația Culturală Regală.

Profesorul Gusti și colaboratorii acestuia au creat conceptul amenajării muzeului în jurul preocupării pentru cunoașterea realității satului, așa cum era trăită de familiile țărănești, având misiunea de a informa și educa publicul. De aceea, în casele expuse erau aduse să locuiească temporar familii de țărani din satele de origine. Locuitorii caselor muzeale veneau la București cu toate cele necesare vieții de zi cu zi, inclusiv animalele și plășile din gospodărie. Din nefericire, rezultatul acestei socialități a fost degradarea treptată a muzeelor, ca urmare a uitării lor istorice, mai ales că în perioada aceea nu erau disponibile tratamentele actuale de conservare și restaurare a patrimoniului muzeal.

publicul. De aceea, în casele expuse erau aduse să locuiească temporar familii de țărani din satele de origine. Locuitorii caselor muzeale veneau la București cu toate cele necesare vieții de zi cu zi, inclusiv animalele și plășile din gospodărie. Din nefericire, rezultatul acestei socialități a fost degradarea treptată a muzeelor, ca urmare a uitării lor istorice, mai ales că în perioada aceea nu erau disponibile tratamentele actuale de conservare și restaurare a patrimoniului muzeal.

Începând cu anul 1940, muzeul traversează o perioadă în care nu și mai poate continua activitatea, până în anul 1948, când la conducerea sa este numit Gheorghe Focea, fost student al lui Dimitrie Gusti și apropiat al acestuia în toate perioadele cercetărilor sale. Profesorul Gheorghe Focea continuă direcția trasată de către internaționalul Muzeului Național al Satului, sprijinind includerea în patrimoniul a unor monumente cu trăsături excepționale de specificitate și autenticitate. Ulterior, au loc ample campanii de cercetare și achiziții care elimină treptat componenta sociologică, conferind expoziției în aer liber profilul etnografic care va ajuga la transformarea muzeului într-o instituție de excepție, atât la nivel național, cât și internațional.

Arhitectura și tehnica populară

În prezent, expoziția permanentă a Muzeului Național al Satului „Dimitrie Gusti” este alcătuită din peste 300 de monumente și aproximativ 55.000 de obiecte organizate în deșosele de patrimoniu, în respectul principiilor muzeologice moderne. Monumentele sunt grupate după principii așezării geografice (sectoarele Transilvanie, Banat, Oltenia, Muntenia, Dobrogea și Moldova), organizate care permit studiul comparativ al elementelor de arhitectură tradițională românească, conștient de diversitatea ornamentală și compoziția creatoare specifică fetei noastre etnografice la României. Principiul istoric și cel al autenticității sunt la fel de bine reprezentate în modul de organizare al expoziției, urmînd permanent să ilustreze cât mai expresiv în desfășurarea sa originalitatea, reprezentativitatea și „amintea în diversitate” a satului românesc.

În expoziția Muzeului Satului pot fi vizitate anexe gospodărești, ateliere, instalații tehnice, moși, biserci, suva fălăni, precum și obiecte de interior sau instrumente tradiționale prezente în diferite regiuni ale provinciilor istorice ale României. Printre acestea, le putem aminti pe unele dintre

cele mai frumoase, dintre care se disting în Transilvania, gospodăria din satul Șant, în Muntenia, gospodăria din satul Trăisteni și din Dobrogea, gospodăria din Ierliova.

Pe lângă patrimoniul remarcabil al expoziției permanente de arhitectură vernaculară și colecțiile de obiecte, Muzeul Satului adăpostește și un fond documentar de o valoare inestimabilă, care cuprinde colecții de manuscrise, studii, schițe, desene, planșe, clișee pe sticlă, filme, negative alb-negru și color și fotografii reprezentative pentru perioada cercetărilor muzeografice premergătoare fondării muzeului, clișee și a cercetărilor ulterioare.

Fieind una dintre cele mai importante instituții de cultură din România, Muzeul Satului se bucură de o populație impresionantă în rândul bucureștenilor, dar și a turiștilor străini (cea 350.000 de oameni vizitează anual muzeul).

Localizare, acces

Muzeul Satului este una dintre atracțiile principale ale capitalei României, cunoscut fiind chiar și peste hotare. El este amplasat într-un cadru natural deosebit, pe malul lacului Herăstrău, într-o zonă care se asemănă mai mult cu o așină pară, decît cu cea a unui muzeu, amănunțit elementelor sale recomăndăm amatoriilor a celor în vînt de albitădi.

Adresa: Șos. Kiseleff nr. 28-30, sector 1, cod poștal 011347, București, România

Program de vizitare Expoziția în aer liber Luni - duminică: 9:00 - 17:00.

Sala de expoziții „Gheorghe Focea”, Luni, Marți, Inchiș, Miercuri - Duminică: 9:00 - 17:00

Taxă intrare (bileta de intrare este valabilă întreaga zi): Adulți - 6 lei Pensionari și posetici de cartier Euro 26 - 3 lei Elevi și studenți: 1.5 lei

Alte taxe:
 Auditul - 50 lei Taxă ghidaj în limba română - 200 lei
 Taxă ghidaj în limbi străine (engleză, franceză, spaniolă, italiană, rusă) - 300 lei

ACCES GRATUIT pentru preșcolari, veterani, persoane cu dizabilități, membri ICOM, ICOMOS, specialiști din muzee și din Ministerul Culturii, Culturii și Patrimoniului Național.

Căsele de bilete și magazinul muzeului se închid cu 30 de minute înainte de terminarea programului de vizitare. Web-site: www.muzeul-satului.ro

Facebook: Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”
<http://www.facebook.com/pages/Muzeul-National-al-Satului-Dimitrie-Gusti/151598721549409?fb->

Blog: <http://www.muzeul-satului-dimitrie-gusti.blogspot.ro/2012/10/pajule-modkovenski.html>

Web-site: www.muzeul-satului.ro

Mijloc de transport

Autobuz: 131, 205, 330, 331, 335, 361 (stația Muzeul Satului)

Expres: Bucharest City Tour

